

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. No. 241.

Tolvte Session.

58de Møde.

Tirsdagen den 11te December Kl. 1.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Jeg skal nu gaae et Skridt videre. Man vil maaskee sige: Ja, det har kun været theoretiske Opstillinger; men de ere aldrig blevene udførte. Dersom imidlertid de ærede Medlemmer ville slaae efter i Lovsaetningen, skulle de finde Lov paa Lov, hvor Tilføininger af denne Art ere gaaede igjennem begge Thingene; men for at de kunne have noget Nærmere at holde sig til, har jeg samlet nogle enkelte, fordi det er forekommet mig, at de kunne træde frem som Exempler for dem alle. I Rigsdagens 8de ordinaire Samling gik flere Love igjennem med den omhandlede Tilføining. Der er to, som jeg især skal nævne, fordi de vise, at Landstinget dengang gik ind paa den Opfattelse, som i saa Henseende havde gjort sig gjældende i Folkethinget. Den ene angik Lønningerne til Høiesteret. De ærede Herrer ville lægge Mærke til, at i denne Lov er Bevillingsparagraffen indsat, med hvilken den gik ind til Landstinget, og da der der skulde forhandles om denne Lov, beg Formanden sit Sæde og satte sig som Medlem paa Bænken. Nu er det jo ganske vist, at intet Medlem i Landstinget har større Opfordring eller en lignende Opfordring til at haandhæve Thingets Rettigheder end netop den ærede Formand; men han gjorde ikke mindste Indsigelse imod denne Paragraph, og Loven gik igjennem uden Indsigelse fra Noget. Altsaa har den

Mand, hvis Hverv det er, saa at sige, daglig at tænke over Landstingets Privilegier, som Medlem sidde stille, ikke sagt et Ord og voteret Lovens Antagelse. Det andet Lovforslag, jeg skal bringe i Erindring, angik nogle Udgifter vedkommende Abstrivningsvæsenet. Der havde ogsaa dengang været en særlig Anledning for det andet Thing til at paatale denne Paragraph, idet nemlig det samme Medlem, som tidligere, da dette Spørgsmaal først var kommet paa Bane, havde været Ordfører og da havde hentydet til, at det kunde være tvivlsomt, om der ikke kunde være Noget at sige derimod, lod det gaae. Jeg tør maaskee nævne hans Navn, idet jeg ikke antager, der vil kunne være Noget derimod, eftersom det er et historisk Factum, jeg anfører.

Formanden: Jeg tror dog ikke, det er ønskeligt.

Tscherning: Ja, jeg kan sige, det var et omfangsrigt Medlem af Landstinget, som er Etatsraad. Hans Opmærksomhed havde, som sagt, tidligere været henvendt i denne Retning, og da han til dette Lovforslag stillede et Endringsforslag, havde han jo altsaa den Fornøjelse, at Lovforslaget maatte her tilbage igjen. Hadde nu denne Paragraph staaet Landstinget iveien, vilde den jo vistnok være bleven foreslaaet at skulle udgaae, da Lovforslaget dog skulde her tilbage, men den blev fastholdt, sit Tilslæmning af Thinget og vedblev at staae i Loven. — Jeg skal endnu nævne forskjellige Love, hvortil denne Bevillingsparagraff findes. I Lov 15de Februar 1857 om Seminarieforsænderes Løn-